

El director estrena dijous un muntatge que no té res a veure amb l'encàrrec inicial de fer el 'Platonov' de Txékhov

Les bones intencions de Roger Bernat

Marta Monedero
BARCELONA

Txékhov és un dels seus autors predilectes, però ni així Roger Bernat ha pogut afrontar un text clàssic. "Per a mi no té sentit muntar-lo, potser perquè me l'estimo massa per espatllar-lo".

Quina és l'última que s'ha empecat l'excav de La General Elèctrica? ¿Aquella companyia que apostava incondicionalment per la creació contemporània, responsable d'espectacles personals i inclassificables com *Àlbum*, *Trilogia 70*, *Flors* i *Que algú em tapi la boca?* Doncs, tot i que l'extint grup teatral va haver de plegar veles per motius financers, alguns dels seus

membres (el mateix Bernat, Mia Esteve, Agnès Mateus...) continuen treballant junts sempre que poden. Gràcies a un encàrrec del Teatre Lliure, han repescat el seu mètode de treball col·lectiu i se n'han sortit, amb un espectacle marca de la casa que exposa si "tenen o no sentit les bones intencions", comenta el director.

Gestos reconeixibles

Amb l'ajut d'un parell d'historiadors, han remenat en la història per treure a la llum gestos reconeixibles com a ben intencionats. "N'hi ha una pila!". Per exemple, el d'un pres de la Model que quan en va sortir l'any 1976 va anar a Roma per queixar-se al Papa del mal estat en què es viu a les presons. Bernat en posa un altre de més candent. "El guardaespalles del Che Guevara viu a l'Havana i lloga habitacions als turistes per poder sobreviure, mentre que el guardaespalles del falangista Blas Piñar és un senyor que es diu Ramon Mendonza i que va ser president del Reial Madrid". I n'hi ha més. "Hitler i Aznar estan carregats de bones intencions", comenta Bernat amb cara de no haver trencat mai cap plat.

nat amb cara de no haver trencat mai cap plat.

Sense la idea de construir personatges ni de resseguir una línia argumental definida. Amb música rítmica que fa de fil conductor, vídeos, un discurs basat en l'acció i les imatges directament adreçades al públic, pocs diàlegs i alguns elements plàstics significatius, Roger Bernat no ha volgut reconstruir en el nou espectacle un discurs historicista.

Personatges anònims

És més, moltes de les situacions que s'expliquen són de personatges anònims. De totes maneres, l'espero que l'ha empès a muntar *Bones intencions* deixant de banda el seu estimat Txékhov ha estat expressar que "és impossible establir fronteres entre bons i dolents, no n'hi ha, l'única manera és marcar els nostres propis límits". Hi ha molta gent "amb la voluntat de salvar la humanitat i l'espècie, el problema és detectar el sentit del gest".

'Bones intencions'

• Lliure de Gràcia
Del 20/03 al 13/04

Roger Bernat, el segon a l'esquerra, amb els intèrprets

CRISTINA CALDERER

TEATRE

'Tempesta de neu'

L'Empordà en la dimensió desconeguda

Juan Carlos Olivares

'Tempesta de neu', de Manuel Veiga.
Direcció: Manel Dueso.
Escenografia: Xavier García.
Intèrprets: Cristina Dilla, Mariona Ribas i Samuel Quiles. Barcelona, Sala Muntaner, 14 de març.

Quan un autor decideix endinsar-se en la dimensió desconeguda, el públic es prepara per a un viatge teatral que justifiqui totes les paradoxes que es plantegin en su salt cap a l'impossible. A punt per partir cap a la boira que el durà a un cafè d'un poble de l'Empordà de 1965. Acompanyarà una dona de 1985 que ha viscut vint anys en un sospir i que torna al punt de partida, la nit de Cap d'Any de 1965, el moment en què es va iniciar tota la seva dislocació temporal. Allí l'esperarà una altra dona i l'oportunitat d'una confessió.

Acaba la funció i l'espectador en surt amb la idea que no calia ficar-se en un capítol de *La dimensió desconeguda* per explicar el drama personal entre dues dives i un home en

discòrdia. Una pirueta innecessària, una distracció que participa només a un nivell superficial en el desenvolupament de la trama. Tot el que Manuel Veiga planteja en aquest encontre es podria explicar sense tanta fantaciència. Les conclusions serien les mateixes.

Potser Veiga utilitza el salt espai temporal com a metàfora, però el seu plantejament i la seva presència dramàtica són tan dèbils que sense aquest recurs l'essencial de l'obra roman inalterable. Manel Dueso tampoc se sent atret en la seva direcció d'escena pels misteris del món físic. El seu interès se centra en el material psíquic i emocional del text, excessivament centrat en el personatge d'aquesta dona baquetjada pel temps. És possible que en *Tempesta de neu* hi vegi més un símil de gran melodrama a l'estil Douglas Sirk, en què tots els rics ploren i pateixen.

Un punt de diva sobreactuada sí que hi és en l'actuació de Cristina Dilla, sobretot en els seus moments més escabellats -massa, en aquesta funció d'una hora i mitja-, abundant desplegament d'histrionisme melodramàtic que faria honor a Lana Turner en estat de turmentosa desgràcia. Davant l'opció excessiva de Cristina Dilla, la serenitat de Mariona Ribas. Aguanta molt bé la tempestat personificada per l'altra (rica, histèrica, alcoholitzada, superficial, multioperada), ferma en el seu paper de noia menestral de 1965. Encara que té el seu moment de glòria en l'última volta de cargol de l'obra, la seva funció és simplement aguantar el temporal fet dona, amiga i adversària, caiguda no solament del cel sinó d'un futur situat el 1985.

L'agitació per sobre de l'oci

► El nomenament anunciat per a avui d'Àlex Rigola com a director del Lliure no pot deixar indiferent a Roger Bernat, que en algun moment havia temptat el teatre per assumir les regnes de la sala de Gràcia. Tots dos pertanyen a la mateixa generació, "ell és la primera peça d'un relleu generacional que és lògic que es produeixi". Bernat és del parer que la riquesa del teatre català "són les companyies i no les individualitats" i té "la impressió que estem destruint aquesta riquesa". L'objectiu del teatre és per a ell el de convertir-se en "un espai d'assemblea permanent, no un lloc on la gent ve a veure teatre sinó a discutir una realitat, el teatre ha de ser un espai d'agitació, no només d'oci". En cas contrari, "no té cap sentit que les administracions els subvencionin".

Sala Tallers

autors contemporanis
textos de nova creació
espectacles

18 → 30 DE MARÇ

Teatre Nacional
de Catalunya

www.tnc.es

ÀREA PRIVADA DE CAÇA

→ ENRIC NOLLA

de dimarts a diumenge
12 ÚNIQUES FUNCIONS

Direcció
Toni Casares

Amb
Mercè Arànega
Miquel Gelabert
Francesc Garrido
Julieta Serrano

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

Amb el patrocini de

I la col·laboració de

